

прагнення висловити Тадею Карабовичу щирю подяку за те, що він повноцінно переклав польською мовою твори Олександра Астаф'єва, Миколи Зимомрі, Ігоря Павлюка.

Поза всяким сумнівом, окремого осмислення заслуговує оригінальна творчість Тадея Карабовича, що охоплює тринадцять поетичних збірок, у т.ч. такі збірки, як «Вологість землі», 1986; «Біля вогню», 1990; «Кличу тебе як ластівку», 1991; «Атлантида», 1989, 1993; «В пустелі небо чорне», 1995; «Що стою за стіною споминів», 1997; «Два листи до ночі», 1999; «Вибрані поезії», 2001; «Довга розлука», 2005; «Уже вечір», 2009; »Дві драматичні поеми», 2013 та ін. Слід наголосити: творець рецензованої монографії «Міфопоетика Нью-Йоркської групи» є членом Національної спілки письменників України й удостоєний державної нагороди України. Він заснував авторитетний щорічник «Український літературний провулок», який від 2001 року видається у Любліні й служить справжньою трибуною для репрезентації літературного процесу, що відбувається в Україні та в Польщі. Досі побачило світ шістнадцять випусків, кожний з яких служить зміцненню приязні між українським і польським народами. Знак цієї взаємодії ґрунтується на розумінню сутності культурного простору, в основі якого ментальна й мистецька константа духовного змагання двох народів-сусідів.

Микола Зимомря, проф. (Дорогобич)

доктор філол. наук, професор

Богдан Завідняк, доц. (Львів)

доктор філософ. наук, доц.

Життєві образи – ілюстрація для літератури

Він пригадує: надворі зимно. Тільки легенький вітерець жбурляє сніжинки у віконце, що віддзеркалює гру сонця та його зайчиків на склі. А всередині кузні тепло й затишно. Передзвін молотів. Це – батько Микола Сікора то

високо піднімає, то глухо вдаряє розпечене залізо, від якого розносяться іскринки. Спритно вихопить нагрітий метал, вправно орудує важким молотом. Гляне на двері, біля яких син Михайло вовтузиться із його причандаллям. «Доброго маю помічника! А головне – надійного», – ледь прошептав коваль і – знову за роботу... Його мовчання завжди було багатозначним. Та це й не дивно, бо належав до тих, хто був у перших лавах національно-визвольних змагань. Гасло боротьби встиг передати синам...

Відома істина: без роду – нема народу. Йдеться про родову пам'ять та її переємність з покоління в покоління. Про це ведемо мову з Михайлом Сікорою, людиною званою далеко за межами Дрогобиччини. В його собі маємо державника, господарника, громадсько-культурного діяча. В усіх цих іпостасях він – і тут жодного перебільшення немає – здобув ужинок примітних досягнень. Ось, наприклад, щойно побачила світ книжка «Дорогою у світ пізнання» (Дрогобич, 2016). Авторський колектив (Микола Зимомря, Любомир Сікора, Надія Козар) очолив Михайло Сікора, якому належить і передмова «Плодотворність стежки: від серця до серця». Назвати б ще перший-ліпший факт: дві каденції поспіль Михайло Сікора очолює Дрогобицьку районну раду. Перед тим був заступником голови й депутатом районної ради буквально всіх скликань. Він пустив коріння глибоко, вріс ним у землю й водночас виріс над нею. Коли ж розпочався його ріст, як лідера ?

В усі часи розвитку людської цивілізації особливою повагою відзначався добрий господар. Таким вдумливим організатором культурного й господарського життя видається Михайло Сікора, людина слова й чину. Там, де він, там панує трудове напруження, яке органічно поєднує функції спеціаліста й керівника. Ми переконалися: він нерідко виконує роль архітектора зведення моделі стосовно стратегії розвитку Дрогобиччини, використання її

ресурсного потенціалу з урахуванням взаємодії кластерів, у т.ч. курортно-рекреаційного, туристичного, сільськогосподарського, промислового, енергетичного. Звідси – його активна позиція щодо розуміння реалізації адміністративно-територіальної реформи, що відкриває нові можливості для саморозвитку та досягнення повної спроможності громад району. У цьому контексті впливають на поверхню Нагуєвичі зі знаковим для України іменем Івана Франка, всесвітньовідомий комплекс Трускавецьких санаторіїв, курортне гірське селище Східниця з унікальними водами тощо. Варто проілюструвати цей процес таким фактом. Неділя, що припала на 2 липня 2017 року, була четвертою після Зіслання Святого Духа. Це додало урочистості усім жителям села Опака, а найбільше тим, хто навідався опівдні до Народного дому... До слова, місцевий історик Микола Данкевич видав нещодавно змістовну книжку «Нариси з історії села Опака» (Дрогобич. 2016). Завідуюча бібліотекою Ганна Якуц підготувала спеціальну експозицію з історії села. На порядку денному сходу односельчани важливе питання: творення громади в сполучі з жителями Східниці. Збори відкрила Ганна Шагур, багаторічний голова села, голос якої зримо потужній. Господня молитва «Отче наш», що пролунала з уст присутніх перед складним діалогом, продиктувала благий настрій до порозуміння. І першим виступив Михайло Сікора, голова Дрогобицької районної ради. Досвідчений очільник винятково переконливо окреслив стратегічне бачення життєдіяльності майбутньої громади з урахуванням насущних потреб села Опака. Адже мальовниче село, про яке згадки беруть витоки у давнині (1349 р.), тепер відлякує від себе кожного туриста. Бо ж замість дороги, що веде до глибин поетичної краси, одні ями, як на кратерах Місяця. Оратор на конкретних прикладах доводив, за яких умов можуть відбутися докорінні зміни, тобто яким чином перетворити мрію на реальний чин. Він зробив вдалу спробу розкрити сутність стратегічної перспективи, яка дасть конкретні плоди

громаді села, а також відповів на численні запитання, не обходячи й гострих кутів...

Наступним взяв слово Іван Піляк, селищний голова Східниці. Зрозуміло, що не задля похвали він увиразнив факт: на виборах 2015 року за нього проголосувало 82 відсотки східничан. Кожний, кому випаде побувати у Східниці, легко зауважить разючі інфраструктурні зміни. Тут усе налаштовує на привабливу оцінку. Такі темпи розвитку, якщо відбудеться адмінреформа, можуть мати місце і в селі Опака. Було чимало акцентів запитального характеру, на які Іван Піляк знаходив коректні відповіді.

Головуючий надав слово і гостям, у т.ч. й Миколі Зимомрі, професору Дрогобицького державного педагогічного університету імені Івана Франка. Він поділився враженнями, навів приклади стосовно логістичних інфраструктур сучасної Польщі, нагадав про досвід українських духовних змагань в історичному зрізі, коли відсутність суспільної згоди між провідниками спричиняла народу велику руїну. Звідси – заклик до присутніх дійти до одного спільного висновку й об'єднатися зі східницькою громадою.

Звісно, були різні голоси. Чого гріха таїти, є ще й досі такі голови, в яких рояться усілякі думки, власне, йти всупереч правді сьогодення. Окремі з них схожі на ті, які лунають з російських пропагандистських машин. Тому так важливо бути обачним...І ось – позитивне голосування, яке завершилось урочистим виконанням державного гімну України.

У сполиці з цією темою окреслимо ще кілька рефлексій.

Так, ще з євангельських подій ідея доброго пастиря несла в собі мету підкреслити миролюбну роль людини, яка бере на свої плечі ягня і стоїть на захисті його життя. Ідея господаря або господарника, без перебільшення, – це Богу вгодна місія, бо вже в етимології слова «господар» розуміється присутній сам Господь як ініціатор добрих діл. Либонь тому ініціативних людей шанують за їх живильну

енергію і за ту запальну іскру, що здатна запалити зусилля людських душ на звершення добрих діл. Довкола здібного господаря гуртуються згідні і незгідні з його позицією люди, гуртки та прошарки, довкола ініціатора добрих починань народжуються справжні великі починання. Чому ? Бо провідник сприяє появі клімату, що благодійно впливає на зрушення для блага широкого загалу. У цьому Михайло Сікора не раз переконувався, коли був востаннє головою колгоспу «Ленінський шлях» упродовж шістнадцяти років. Ні, після нього колишня артіль не зазнала руйнації; односельчани отримали спонуку зажити по новому: збереглися кадри, будівлі, ремонтні майстерні, техніка. Для кого таємниця ? Чимало було й таких колгоспів, яким пасувала назва «імені 40-річчя без урожаю». Радянська доба ганебним чином здійснила знищення самої ідеї господаря. Вона витворила його бліду подобу – наглядача і сліпого виконавця волі партійних можновладців. У такий спосіб згасала в людей будь-яка ініціатива творити. Адже її в атеїстичній системі не могло бути. Той чи інший був товариш і громадянин «без адреси»: живе перший-ліпший – жертва насилля, якому залишалося втішатися ілюзією на приватну власність і свою господу. Хто не звідав оті квартирки у «хрущовках» чи навіть невеличкі земні наділи для родини поза містом, що служили ледь чи не визначальним прихистком для виживання. Вони служили не оселями, в яких би культивувалась пам'ять про оспіване в піснях родинне гніздо. Та, на щастя, мало місце святе провидіння – для українського народу настала нова епоха, тобто час волі, незалежності, а звідси – й перспективи майбуття. І живильний струмінь належав таким, як Михайло Сікора: він визначив своє місце у трудовому строю й показував приклад іншим, коли придбати нову чи слід реставрувати стару деталь. Для нього не було другорядного, якщо йшлося, приміром, про вивезення на поля органічних добрив. Хтось би розробляв графік заходів на осінньо-зимовий період чи вів бесіду про підготовку техніки до польових робіт, а він жив нинішнім і завтрашнім днями. Для

нього не було умовної оранки – все має бути на совість. До слова: у його бібліотечці раритетне видання праці М. Творидла «Практичний господар. Управа рілі і господарських ростин» (Львів, 1928, 455 с.), де міститься чимало корисних порад. Отже, стосовно сумління. Як у бджіл, культура яких у праці – одна досконалість. У цьому зв'язку Йосип Фиштик свідчить: «Михайло Сікора пам'ятає: документарій простору – це від роду його нива. З колосками, які наливаються земним молочком і тими, що встигли ввійти у свою повноту, заясніти над світом блиском, успадкованим від першого світання. На цьому непритіненому крайчику поля відлунює материнська Пісня, дух батьківського нерва, в якому стугоницям не вдалось охолодити ні людської волі, ні найвищих потуг омріяної віками долі». Відомий поет-пісняр називає конкретний день, що припав на 29 квітня 2016 року. Тоді Михайло Сікора в черговий раз завітав до студії «Франкова земля» й поділився враженнями від поїздки до Мюнхена. Напередодні він з одностудійцями з Народного руху України, з колегами Закарпаття і Тернопілля, побував в історичних місцях, пов'язаних з життям і професійною діяльністю Степана Бандери, мужнього сина України. Там зустрів голову правління «Об'єднання українських організацій в Німеччині» Лесю Шрамко, уродженку Дрогобиччини. Він переконався: Україна для неї, як і для багатьох вихідців з Прикарпаття, що волею долі опинилися на чужині, неначе перемога власного болю... Мюнхенські враження для Михайла Сікори співзвучні зі світлою, мудрою з діда-прадіда галицькою філософією, що глибинним корінням і прозорістю материнської сльози нагадувала прив'ялу квітку, під листком якої зберігся, налитий земними соками пагінчик...

На жаль, чимало співвітчизників полишають нині рідні оселі й виїждять на пошуки кращого життя в чужі краї. В умовах жорсткої конкуренції квола державна службова машина не завжди здатна проявляти себе на висоті, нерідко торпедуються здорові ініціативи генеративних громадян,

створюються важкі умови для ведення приватного бізнесу. Все це так. Проте клімат буває не лише природний, а й духовний. Людина живе не тільки для того, щоб споживати їжу, а живе, щоб знаходити відповіді запитам свого серця. Так важливо: своєчасно розпізнати своє призначення на землі, пізнати сліди благодатної присутності в її душі, прожити з Господом у мирі, збагнути свою подальшу долю після завершення людського існування. І тут на душу людини чигають різного роду нові релігійні рухи, різноманітні секти. Вони намагаються перейняти ініціативу людини, вичерпати її потом і кров'ю зароблені срібняки в обіцянку на позірне спасіння від усіх її бід.

Як збагнути сутність ситуації простій людині, як розпізнати де правдиві пастирі, а де – ні? Ця скрута від псевдо релігійного зомбування вдаряє по душах шрапнеллю чергової омани, відбираючи надію на спроможність самостійними силами будувати рідну хату. І добре, коли сучасник має змогу звідати й орієнтуватися на образи відважних одноплемінників. Гріх не назвати тут відомих уродженців Франкового краю як давніх епох, так і сучасної доби, приміром, Юрія Котермака-Дрогобича, автора першої друкованої книжки в історії східних слов'ян; Володимира Косика, історика зі світовим ім'ям; Віру Селянську, знану під прибраним прізвиськом Вовк, лауреата Національної премії України імені Тараса Шевченка... Вони перебороли у свій час комплекс меншовартості, усунули зі свого життя орієнтир на рабство чи підлабузництво, торували шлях, відкритий ширшій громаді до самореалізації і розвою духовного потенціалу. Без сумніву, слід крок за кроком відстоювати ідею такого дбайливого господарника, який прогодував би не лише свою сім'ю, а й родину сусіда. Чим не євангельська ідея миру і милосердя великої душі? Та чи є такі сьогодні поруч? На щастя, можна стверджувати, судячи з досвіду, що так. Ось, відкріймо для читача й таку жертвовну людину, як Любомир Сікора, автора цінної праці «Жива бесіда» (2015). Він зумів динамічно розвинути ідею етнопізнання на українських землях, втілити її у вигляді тематичних

міжнародних конференцій, а в друкований спосіб – у вигляді численних книжкових наукових та популярних видань товариства «Бойківщина», заохотивши до співпраці чимале коло фахівців і аматорів. Погодьмося, такі речі об'єднують і свідчать про поразку вузької амбітності перед компетентністю і служінням громаді. Коли ж його рідний брат довів на ділі господарника району, що варто поборотися за піднесення престижу рідного краю, не осоромити рід Сікори, а докласти всіх зусиль і знань для служіння громаді, сприяти розвою особистих якостей співвітчизників.

Довгий шлях до очільника Дрогобицької районної ради пройшов ювіляр, будучи ось вже сьомий рік на політичній посаді. Благодійник, жертводавець, меценат, господарник, людина яка об'єднує, а не роз'єднує в час, коли тривають скрутні для України миті її історії. Він знаходить компроміс у діалозі між різними політичними прихильниками як представник Народного Руху України від самих початків цієї організації, – а це не мало не багато – вісімнадцять політичних партій. Однак як голова дрогобицької районної ради він сприяє поширенню престижу Франкового імені в Україні та поза її межами, докладав і докладає великих зусиль для розвитку Державного історико-культурного заповідника «Нагуєвичі», здобуваючи для нього ще від 2006 року визнання на рівні національного заповідника, – колиски великого генія людства Івана Франка. Пам'ятним, приуроченим до 160-роковин Каменяра є видання «Франкова нива». Альманах об'єднав творчу інтелігенцію – поетів і прозаїків Заходу і Сходу, Півночі і Півдня України перед великим заспівом – творчим поклоном українському генію під гаслом «Нам пора для України жити!». Велика заслуга у започаткуванні цього періодичного видання належить Михайлові Сікорі, який своєю харизмою прислужився до цієї поважної місії на користь доброї справи – урочистому пошануванню імені Івана Франка. І таких прикладів, які ілюструють багатогранність зацікавлень, устремлінь і новаторських

здумів Михайла Сікори, але й допоміг іншим. За влучним спостереженням Йосипа Фиштика, Михайло Сікора нагадує міцного й мудрого чоловіка з громадянською далекоглядністю Франкового Захара, який чує тих, хто б'є в броню неспокою душі... Ось не так давно колеги обрали його головою ревізійної комісії Асоціації голів Львівщини? Обов'язків побільшало. Однак, за зізнанням Михайла Сікори, «зверху краще видно те, що внизу, а на місцях й віддалене стає ближчим. Відтак усе разом – і вектори, і траєкторія – стають близькими на відстані серця».

Доцільно пригадати й те, що сталося 2 червня 2016 року. Тоді відбулося літературно-пісенне дійство "Під небесами Франкового краю" на сцені Львівського академічного музично-драматичного театру імені Юрія Дрогобича. Присутні тепло зустріли представників місцевої ділової еліти. Михайло Сікора напередодні підписав ряд важливих протоколів про міжнародну співпрацю Франкової Дрогобиччини з містами – побратимами з Польщі, Німеччини, Сполучених Штатів Америки. Він цього разу завітав на знаковий захід, приурочений 160-літтю від дня народження геніального вихідця зі славного Підгір'я Івана Франка. Президент Дому Європи у Києві, професор Людмила Височинська, звертаючись до присутніх, наголосила: "Михайло Сікора – носій доброго прикладу для тих керівників, котрі ще не встигли встановити поважних контактів. Адже вони у недалекому майбутньому принесуть іноземні інвестиції в Україну." Поважна гостя запросила Михайла Сікору на сцену і урочисто вручила йому Диплом Міжнародної Премії "За Європейську співдружність". В цьому формулюванні розкодовувалась багатолітня праця очільника Дрогобицької районної ради на користь справі створення в Європі єдиного економічного, культурного та інформативного простору, за зміцнення дружби між європейськими народами. Промайнула думка: це ж-бо для таких, як Михайло Сікора, і стебло з росою при власному русі, і промінь з просоння, і зірниця над прочиненим вікном

стають поруч. Бо життя та одержимий чоловік у ньому вартують такої обопільності.

Для Михайла Сікори характерним є устремління йти вперед. Йдеться про особливу рису, для якої примітним є гарт. Йосип Фиштик, заслужений діяч мистецтв України, віце-президент Дому Європи у Києві, головний редактор Дрогобицького регіонального радіо "Франкова земля, надіслав авторам цих рядків таку посвяту:

ЗОРЯНИЦЯ
Михайлові СІКОРІ

*Живу! Як сокіл із гнізда,
З землі вдивляюся у небо.
Мов звір, біжить з чуми орда,
Рахує кулі біля себе.*

*Горю! Поля шумлять. Летить
Мій жар – б'є з ніг чужинця.
Земля, немов пророк, гласить:
Орда без серця наодинці.*

*Іду! Ялиця молода
Гартує волю, мов живицю.
Тікає, падає орда.
П'є кров мушва з її обличчя.*

*Гей, вище стяг! З ним дух братів,
Що стали в небі криком птиці.
Герої честі – вічний спів
Із церкви-зоряниці.*

Що ж, годі перерахувати усі реальні справи і проекти Михайла Сікори ! Він активно сприяє розвитку фермерства на Дрогобищині, садить яблуневі сади, освоює нові джерела енергії, знаходить час і кошти на ремонти старих і відкриття нових шкіл у містах і селах району, покликаний слідкувати за виконанням щорічного бюджету тощо. Водночас без його участі не обходяться заходи, пов'язані з драматичними і

трагічними сторінками нашої історії сьогодення, на яке припала у 2014 році жорстока російсько-українська війна. Доводиться оплакувати разом з вдовами і дітьми загиблих героїв, відкривати меморіали полеглим захисникам вітчизни, алеї слави, дбати за привнесення миру в їхні потривожені смертю оселі. Бо ж війна відлунує в наших серцях, вривається чорним круком в зелені гаї України, забираючи її кращих дочок і синів. І в підступний спосіб вона сіє розбрат і сумнів у певності наших кроків до правдивої незалежності. І тут ясний розум керманича району свідчить про розуміння потреби в консолідації зусиль різних верств населення, не тільки задіяних в промисловій та сільськогосподарській галузях, а головно в інтелектуальній царині. Зрештою, Михайлова дружина Оксана Сікора, – кандидат фізико-математичних наук, доцент кафедри математики Дрогобицького педагогічного університету ім. Івана Франка, обдарована берегиня роду.

Про рівень господарника Сікори-ювіляра можна судити на основі непогрішого знаку – не розходження слова і діла. А в тому, що він – людина слова і прямолінійна особистість, мали змогу неодноразово пересвідчитися багато людей. Беручи приклад з бджолиних сімей він навчився від них великої речі – жити гуртом і не полишати своїх цілющих основ. Чим якісно не подібний на іншого відомого політичного бджоляра, котрий не зумів розпізнати своєї історичної місії бути стерничим великого українського діла, змарнувавши довіру українського народу. Праця на посаді голови районної ради неможлива одноосібно. Це співпраця з різного роду комісіями, виконавчим апаратом, керівництвом і службовцями підприємств та установ, інвесторами і спонсорами на благо рідного краю. Та Михайло Сікора тверезо оцінює реалії розвитку в умовах соціальної апатії до колективних проектів, викликані недовірою у власні сили з боку покривджених і опущених напризволяще владою людей. Тож повернути довіру до владних інституцій покликаний сам керманич, змушений зважати на різні протистояння і часто незаслужену критику,

яка лунала і лунає з різних політичних таборів, що й не дивно. Та каравану йти попри голоси, які його намагаються стримати. Отже, яким чином зберегти вирощений сад, який плодоносить? Часом відповідь надійде в посланні друга. Такою й видається відповідь у славні з-під пера знаного на Дрогобиччині педагога й культурно-освітнього діяча Степана Якіма:

Михайлові Сікорі

Славень

*Зійшов із неба зорепад,
Плодами тішить щедрий сад
І доста збіжжя у стодолі,-
Праці ж було ген доволі!
Таким вперед іще іти,
Свої прагнути мети,
Нести свій хрест, допомагати,
(Убогих навкіл ще багато!)
Харизма серця: чесний, добрий.
На Сході частий гість. Хоробрий!
І сім'янин є надзвичайний,
З людьми відкритий, сонцесяйний.
Михайло має Божий дар
Долати труднощі без чвар,
Зігріти вміє всіх теплом
У спілкуванні, за столом.
Знаходить час для сиротини,
Доля нещасної дитини
Його турбує як своя-
Святим для нього є сім'я.
Межі немає в шістдесят?!
Врозвої славиться наш сад.
Авжеж досягнуто багато,
Земне ж воно у буднях свято.
Є всенародне визнання
За розум, мудрість і знання,
Порядність, спокій і надійність.
У дружбі чесність, свята вірність,*

*Доступність, щирість й простота.
Тому в цей день ми неспроста
Відверто стверджуємо нині:
Це чин служіння Україні!*

Про що мовиться ? Про чин служіння. І тут його непоступливість зрима: він володів рішучими принципами господарника, а вони однозначно – позитивні риси характеру ювіляра. Він не перебігав від одної політичної дахівки до іншої, не шукав прихистку у скоробагачків, а від вузівського формування своєї особи (1984 року успішно завершив студії в Львівському лісотехнічному інституті) плекав високі моральні якості відповідального громадянина, людини трударя, людини солідарної у радості і горі. Безперечно, такі трудяги потребують підтримки громади, відчувають її потреби як потреби свого особистого життя. Знаний поет Василь Кузан висловив цю думку рядками акровірша «Михайло Сікора»:

*Місто біжить по колу.
Ирій, неначе покруч.
Хтось загубив підкову.
Ангел з тобою поруч
Йде, обіймає, нестить...
Любить тебе, леліє.
Осінь твого протесту...
Скільки у тебе сили?
Істину світу знаєш.
Космос приносять бджоли.
Острів твоєї слави*

Радісно зустрічає

Армію днів щасливих.

Так, життя кожної людини містить своєрідні стоп-кадри. Вони для героя нашого нарису – дзвінки. Скажімо, він віддав данину радянській армії повним терміном: в 1977-1979 рр. служив в містечку Мирний, що в Архангельській

області, де керував загоном з тридцяти воїнів... Скільки листів надійшло йому від коханої Оксани ? Усі зберіг: на багатьох – сліди чистих дівочих сльозинок, що лилися зі щирих очей Оксани і ставали бурштиновими сплесками... Це – знак колиски її любові: дочекалася судженого!

Що годиться ще додати ? Михайло Сікора побачив світ 24 листопада 1957 року в присілку Торхів села Гаї Нижні, що неподалік від Дрогобича. Відтоді минуло шістьдесят...Йому випало зростати в заможній родині лагідної матері Катерини Сікори (з хати – Бойко; 1924-2010) та мовчазно-благодатного і водночас сурового батька Миколи Сікори (1922-2007) й бути при цьому наймолодшим з трьох синів – Любомира, Ярослава, Михайла. Зрозуміло, кожному судилася своя доля і «свій шлях широкий»... Та є одна риса спільна для усіх: вони – кожний у свій спосіб – утверджували поступ України. Проте нині ми прагнули виокремити образ Михайла Сікори. Ювіляр міцно стоїть на землі, якою прямує, по-господарськи оберігаючи її красу.... Про це акровірш, що належить перу одного з авторів цих рядків, а саме Богдана Завідняка:

Минає час, поклавши все на місце.

Инакшим вже не будеш, селяві.

Хай роки йдуть, не видно хто ти? звідси.

А тільки потім, як ідем за світ.

Його красу ми любим до нестями,

Любов у серці беручи від мами.

О, як багато вона може може дати

Синочкові, що вийде світ пізнати,

І ось вже шостий розміняв десяток!

Коли ж той час відлинув, і не знати?

Он тільки щойно тямити навчився:

Роки пройшли, не дбав за свій достаток

А лиш для краю рідного трудився!

Так-так, особисті якості сьогодні служать віночком пошани доброзичливому Ювілярові, якому хочеться побажати довгих літ життя на славу України загалом і

рідного краю та його односельців – зокрема. Знаємо не зі слухів: Михайло Сікора живе турботами громади. Він щоденно сідає за кермо легкового й поспішає із села до Дрогобича. Нерідко вдивляється туди, де стирчать кургани. Це – ритуальні насипи з культурним пластом, якому п'ять-шість тисяч літ...Адже тут, в серединній Європі, знаходився найсхідніший форпост Римської імперії. Винятково цікаві факти про це містяться в монографії Яна Махніка, Дмитра Павліва, Володимира Петегирича «Стародавні кургани у селі Гаї Нижні біля Дрогобича» (Краків, 2011, 216 с.). Вона видана Польською академією наук спільно з Інститутом українознавства ім. Івана Крип'якевича Національної академії наук України українською й польською мовами. На усіх етапах здійснення цього важливого проекту посильну допомогу подавали брати Любомир і Михайло Сікори. Ось – автограф одного з авторів згаданої розвідки, що засвідчує сказане: «Шановному п. Михайлу Сікорі на добру згадку про плідні археологічні дослідження в Гаях Нижніх і з великою подякою за допомогу. Надіюсь на дальшу успішну співпрацю! Дмитро Павлів. 27.01.2012 р.» Тут варто підкреслити: Михайло Сікора відгукнувся цінним публіцистичним виступом під назвою «Сутність історичної правди – одна», коли 7 липня 2016 року Сейм Республіки Польща ухвалив резолюцію про визнання Волинської трагедії "геноцидом польського народу" та встановлення 11 липня Національним днем пам'яті. Звісно, правда не може бути маленькою або великою: вона є, або її немає. Що ж, минуло кілька тижнів, а все ж такий акт з боку парламенту сусіднього народу, який заслужив в останні роки в уяві українського народу окреслення «єдиного адвоката України», викликає щонайменше сумнівний акцент. Саме тому Народний Рух України, як жодна інша суспільна сила в політикумі України, не тільки стурбована також картиною, але й висловлює розуміння виняткової тривоги з проєкцією на згадану ухвалу. Народний Рух України розцінює ухвалення резолюції Сеймом Республіки Польща про визнання Волинської трагедії "геноцидом польського

народу" та встановлення 11 липня Національним днем пам'яті як неприхильний акт стосовно демократичної України, яка у винятково важких суспільно-політичних, економічних, геополітичних умовах утверджує європейські цінності. Згаданий акт суперечить історичній правді, оскільки є одностороннім. Бо ж, як свідчать історичні джерела, етнічні чистки мали місце на окупованій в час II Світової війни українській території. Впадає у вічі факт: що ця всуціль антиукраїнська, несправедлива резолюція ухвалена тоді, коли Українська держава ослаблена, веде війну проти російських окупантів на Сході України, тобто захищає Європу, у тім числі й Польщу, від російської агресії. Тому Народний Рух України оцінює зміст ухвали з боку Сейму Польщі однозначно несправедливим стосовно України, яка в той час не була суб'єктною величиною. Таким чином, нині Україна і Польща мали би бути на одному боці на шляху до Європейського дому. Натомість послаблена увага до проблемних питань, зокрема розстрілу польських військових у Катині, трагедії під Смоленськом, у результаті якої знищена політична еліта польського народу. Розгляд польським парламентом цих питань та прийняття відповідних постанов було б на часі. До слова, знищення людей за етнічною ознакою мало місце у Єдвабному, в Кельцах, в Павлокомі; окремої оцінки заслугувала б акція «Вісла», що була скерована проти українського народу. Згадана ухвала демонструє певне свідчення, що в окремих носіях польського політикуму домінують шовіністичні настрої. Потрібно б робити акцент на спільні, а не відмінні ознаки, що творять тло приязні між народами-сусідами з огляду на минуле, теперішнє й майбутнє. Сподіваємося, що формула «прощаємо і просимо прощення», яку утверджував своїм праведним життям великий син польського народу, святий Іван-Павло II, буде животворною під знаком порозуміння та розбудови українсько-польських взаємодій на засадах добросусідства та взаємоповаги. Як бачимо, Михайло Сікора однозначно захищає трансцендентні вартості, що приносить користь народам-сусідам. І не

тільки. Бо ж за вікном – нові виклики глобалізаційного типу. Зважмо, що від червня 2017 р. Україна вступила в еру «без віз». Хіба не ілюстративним є факт, що в рамках співпраці між м. Мускатин (штат Айова) та Дрогобицьким районом, нещодавно в США побувала делегація з Франкового краю, яку очолював Михайло Сікора...

Звісно, кожний матеріал, закроєний крізь ювілейну призму, має об'єктивно передусім позитивну основу характеристики персонажа. Тому ми використали голоси друзів і колег Ювіляра, про якого винятково прихильно відгукнулися, зокрема, Владики Ярослав Приріз, Григорій Комар, а також Надія Скотна, Михайло Гладій, Віктор Романюк, Тарас Кучма, Михайло Кравець, Богдан Бугай, Володимир Стецівка, Ігор Добрянський, Степан Макар, Руслан Щерба, Богдан Британ, Василь Кузан, Йосип Фиштик, Степан Яким, Михайло Небелюк, Іван Піляк, Марія Чмирід, Юрій Жук, Микола Андріїв, Віталій Перхун, Максим Лісогор, Іван Швед та ін. Виокремимо й польських побратимів – Марека Клору, Яна Гржесяка, Владислава Гржежчука... Проте не обходимо й гострих кутів, якщо вони варті уваги у зв'язку з тим, що постає визначальним у розмові про Ювіляра.

...Дружина Оксана не нарадується: оце щойно напився живильної води з родинної криниці син Юрко. І поклонився порогам – чекає на нього поле. Син продовжує батькову традицію: то оре, то сіє, то збирає урожай. Одне слово, став успішним фермером. Він примножив те, розпочали його дідусь Микола й батько Михайло...

В просторій хаті знову запанувала тиша; так тихо, що годі не почути, як шарудять в невисокій стрісі гомінкі горобці. Рипнули двері – то увійшов до господи господар. Хоч і втома на обличчі, а очі світяться радістю. Сонце обійшло хату і сховалося за стару яблуню, яку садив давно-давно Микола Сікора, коваль з міцною правицею. Надворі довго не смеркало. І то був добрий знак, бо в день 60-річчя

Ювіляр чекав гостей... Що ж, життєві образи завжди служать благодатним ґрунтом для літератури.

Наталія Науменко, проф. (Київ)

Концепт духовної естафети поколінь

(Студії з україністики. Випуск ХУІІІ. Первісність життєвих змагань. Науковий збірник на пошану доктора філологічних наук, професора, академіка АН вищої школи України Миколи Зимомрі / За ред. Р.Радишевського, М.Ткачука, І. Зимомрі, І. Добрянського. – Част. 1-2.–Київ – Ужгород – Дрогобич : Посвіт, 2016.– 372 с.; 516 с.)

Мабуть, кожний літератор, хто шукає об'єктивні відповіді не на риторичні запитання, черпає натхнення із Франкової криниці. Про це свідчить і рецензоване видання, яке вміло упорядкували доктори філології, професори Микола Ткачук та Іван Зимомря. Обоє – знані науковці, але притому й непересічні літератори. А що, за Олександром Потебнею, спочатку було міфічне, а потім – поетичне та наукове мислення, то ця секвенція зумовила композицію обох томів: у першому ключовими жанрами стали рецензія, відгук та інтерв'ю, а у другому – наукові дослідження і розвідки.

І – чи так за задумом упорядників вийшло, чи суто випадково – перший том оправлено в синю палітурку, другий у жовту, цілком у кольорах національного прапора. Орнаментальна в'язь на аверсі та зображення водоспаду Шипіт (а у Карпатах вони всі називаються Шипотами) – на реверсі. От і вони – елементи міфічного мислення, які вводять читача у світ поетичних рецензій і поважних наукових статей.

Отже, рецензії та відгуки... Залежно від мети написання, рецензія може бути витримана в науковому